

Landsholds-farv

B.T.s Steen Uno har mødt **Brian Laudrup** i Amsterdam til en snak om fodboldlykken i Holland, modet til at gå mod strømmen og afskeden med fodboldlandsholdet, der gjorde ham til yndlingsoffer, når FCK spillede på udebane i Superligaen.

AMSTERDAM: Fortiden kaster sine skygger.

Præcis som den lave november-sol denne middagsstund får Ajax Arenas monstrøse silhuet til at dække halvdelen af den hollandske storklubs træningsareal.

Forresten hedder det futuristiske fodboldtempel slet ikke Ajax Arena, men derimod TransFerium – en storladen skiftestation i beton, der ifølge intentionen skal få kanalbyens mange gæster udefra til at stille bilen her og tage toget videre ind til centrum.

Ikke et ord om FCK lyder egentlig gentleman-aftalen denne interviewstund i Ajax-loungen.

Men da Brian Laudrup først får talt sig varm, er det selvsagt uundgåeligt at strejfe *forbudte* ord og følelser. Netop fordi fortiden kaster sine skygger.

Det abdicerede landsholds-ikon ved da også udmærket godt, at han efterlod sig en sværm af spørgsmålstegn, da han i maj opgav revred og forlod FCK, Superligaen og sit hus på Rungsted-kysten.

hjem.

Før mig havde Preben Elkjær og måske også Allan Simonsen gjort forsøget. Nu prøvede jeg at gøre det samme i nyere tid, men måtte opgive. Jeg tror, at det vil vare længe, før den næste landsholdsspiller gider eller tør vise mod til at vende hjem som aktiv.»

Du kunne have valgt at lukke butikken i stedet for at tage turen forfra igen i udlandet. Hvorfor egentlig?

»Jeg var træt på at stoppe, men i dag er jeg mere end lykkelig for, at jeg ikke gjorde det. Så havde jeg bare siddet derhjemme nu som en måske meget bitter og mavesur mand.

Jeg tænkte, at jeg måtte af sted igen, fordi det ville være for sent om to år at søge tilbage til de store, udenlandske klubber. I dag er mit afbrydelses-

kaldeligt er slut om halvandet eller allerhøjest om to år. Lige her og nu gør vi derfor alt for at nyde øjeblikket og livet i fulde drag.«

Brian Laudrup afviser blankt, at han her et halvt år efter kan føle ærgrelse, irritation eller frustration over, at han beviseligt traf et af sin snart 13 år lange prof-karrieres få forkerte valg ved først at vælge Chelsea og senere i efteråret 1998 også FCK.

»Jeg skrev jo allerede forkontrakt med Chelsea i februar '98. Da jeg senere på foråret igen mødtes med Hutchinson for at konfirmere aftalen endeligt, fortalte jeg ham ærligt, at jeg faktisk følte mig noget spilletræt, og jeg tilbød på den baggrund Chelsea at bakke ud af kontrakten.

Men Hutchinson afviste, at det kunne komme på tale. Måske han frygtede, at jeg i stedet ville springe videre til en anden klub, men jeg ønskede bare at være ærlig over for både ham og situationen.

Da det så ikke rigtig kørte for mig i London, følte jeg, at det ville være sagen at vende hjem og spille for FCK. Men min egen tro på mig selv var trods alt ikke stærkere, end at jeg sikrede mig

kaldt, fik skyld for en træner-fyring med mere. Alt det skønt jeg selv syntes, at jeg havde handlet overordentlig modigt.

Men omvendt har jeg da ikke glemt alle de blomster og venlige kort, som folk fra nær og fjern sendte hjem til mig. Jeg aner ikke, hvordan man fandt frem til min adresse, men sympatien, der skyldede os i møde, var min familie og jeg i hvert fald meget taknemmelig for i de hektiske dage.«

Imod strømmen

I renselsens skær er det først og fremmest *modet*, som Brian Laudrup bliver ved med at kredse om.

»Som højt betalt fodboldspiller viste jeg vel som en af de første i den moderne fodboldverden modet til at gå imod strømmen, åbent at prioritere mit privatliv højere og vælge familien frem for fodbolden.

Jeg føler, at ærlighed har været et nøgleord for mig gennem hele min karriere. Men desværre blev hverken ærligheden eller modet til at vende hjem til Superligaen i sidste ende honoreret særlig højt.

Jamen, det er da bare ærgerligt – hverken mere eller mindre. Bitterhed kan jeg ikke bruge til noget, for jeg er for længst kommet videre i mit liv. Nu er det nu- og fremtiden, det gælder.»

Hvis »survival« (overlevelsen, red.) var overskriften for Brian Laudrups transfer til Ajax efter den sinds-

Mandshjerte

Seks måneder efter er Brian Laudrup kiksede »fumre-år« i først Chelsea og siden FC København da heller ikke mere tabu, end at den 30-årige selv først bryder aftalen.

»En klog mand har engang sagt, at man ikke skal se sig tilbage. Det prøver min familie og jeg så at lade være med.

Men når det er sagt, ønsker jeg også at fastslå, at jeg bestemt på ingen måde skammer mig over det år, som nogen sikkert ikke vil tøve med at kalde for svipser.

I dag føler jeg mig faktisk temmelig stolt over at have vist mod og mandshjerte til at vende hjem og stikke hovedet i – nåja, bogstavelig talt løvens hule.

Den ene fejl, som jeg begik, var, at jeg tillod mig den »frækhed« at sige farvel til landsholdet. Det kostede mig ganske givet afgørende kredit på kontoen, da jeg først stod hjemme på banen i Superligaen.«

»Landsforrædder«

Brian Laudrup uddyber:

»Hvis jeg stadig havde været landsholdsspiller, ville det med sikkerhed have været meget sværere for folk rundt omkring på de danske stadions at svine mig til.

Men nu var det i stedet ligesom temmelig let at kritisere ham dér »landsforrædderen«, især på dage hvor han måske ikke rigtig var helt på toppen.

Brian gider ikke hjælpe landsholdet mere. Hvem tror han egentlig, han er? Jeg var givetvis blevet mødt på en helt anderledes imødekomende måde, hvis jeg stadig havde været én, som folk også stadig skulle juble over i Parken.

I dag synes jeg ærlig talt, at det mest af alt er synd for dansk fodbold og Superligaen, at man ikke formåede at give mig chancen for at vende

ar i Chelsea og FCK kommet tilpas på afstand til, at jeg kan se på det med frie øjne.

Herregud, jeg fyldte 30 år i februar, og det er vel hverken unormalt eller ganske forbudt, at man gør en vis status over sit liv på det tidspunkt. Jeg fortryder ikke spor.

Der er jo som bekendt ikke noget, der er så skidt, at det ikke er godt for noget andet, vel.«

Trives igen

Danmarks tidligere landsholds-superstar bedyrer i samme åndedrag, at han nu igen – på sikker afstand fra den danske grænse – ånder et frit fodboldliv.

»Nu trives jeg igen som i mine allerbedste dage – som ved VM-slutrunden i Frankrig eller i min rigtig gode tid i Rangers. Min familie og jeg har kort sagt fundet roen og harmonien igen efter en turbulent periode derhjemme.

Lige pludselig opdagede vi, at græsset ikke altid vitterlig er grønnere i Danmark. I mine mange år som professionel i udlandet har man altid på et eller andet niveau længtes hjem til familien, vennerne og hverdagen.

Derfor nyder jeg i dag min udenlandske karriere dybere end nogensinde før. Mine børn ved, at det uigen-

I dag føler jeg mig faktisk temmelig stolt over at have vist mod og mandshjerte til at vende hjem og stikke hovedet i – nåja, bogstavelig talt løvens hule»

meget stor og modig beslutning ved ikke at gøre det.

Præcis som jeg også syv måneder forinden ved at skabe ramaskrig og bryde ud af kontrakten med Chelsea og siden ved så at søge hjem til de øretæver, som jeg godt på forhånd vidste lurede i Danmark. Mine anelser kom da også til at holde stik.«

Folkets dom og specielt røst var ubarmhjertigt hårde mod dig på hjemmebanen?

»Både og. Nogle ting kom unægtelig helt bag på mig, rystede og chokerede mig så meget, at jeg til sidst måtte reagere.

Allerede i den første kamp i Brøndby fik jeg læst og påskrevet, at jeg spillede som en »badegæst«, og det selv om jeg lagde op til et og fik tilkendt et straffespark til det andet FCK-mål.

Senere kom så alle de andre smædebetegnelser. »Kylling« blev jeg

en vej ud i form af den senere så meget omtalte halvårs-klausul i FCK-kontrakten.

Heldigvis for det. Jeg satte jo virkelig så meget på spil ved at vende hjem som aktiv.«

Dine kritikere vil stadig påstå, at du »flygtede« til udlandet igen?

»Forkert! Tværtimod ville jeg ved at være stoppet netop have stukket halen mellem benene. Det havde været langt den nemmeste løsning. Jeg føler i dag, at jeg tog en

opryvne FCK-oplevelse, så må »revival« (genoplivningen, red.) om noget være ordet for det personlige boom, der har ramt den danske fodboldprofil i Amsterdam.

Ni mål i 11 kampe i Æresdivisionen samt to pletsrud i tre UEFA Cup-opgør er bestemt ikke hverdagskost for selv en Brian Laudrup.

»Ja, der har vi det dér med modet igen. Jeg mener selv, at jeg løb en meget stor risiko ved at vælge Ajax. Tænk, hvis jeg efter Chelsea og FCK nu var gået hen og blevet en tordnende fiasko i Ajax.

Nu skete der gudskelov det, at jeg for alvor fandt mine ben igen både som fodboldspiller og frem for alt som menneske.«

Et begreb som eftermæle har du før sparket af banen?

»Eftermæle er ikke noget, som jeg spekulerer nærmere over. Jeg mener: Jeg har været med til at gøre Danmark til europamester, var med til at markere vores landshold yderst positivt ved VM-slutrunden i Frankrig, er blevet kåret som årets spiller i Danmark hele fire gange.

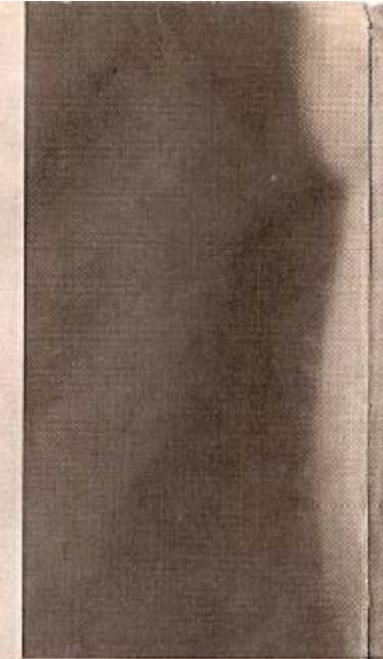
Jeg har vist allerede et eftermæle, som de fleste danske fodboldspillere kun kan drømme om at nå. Jeg har virkelig ikke mere at skulle bevise eller nå, uanset hvad folk så måtte sige.«

Landsholdet ikke et tema

Enhver PR-agent ville ikke tøve med at foreslå dig at tage også det sidste skridt – dét tilbage til landsholdet?

»Jamen, jeg har altså ikke det fjerde behov for at score popularitetspoint og for at tækkes folks mening om mig.

Hvorfor i al verden vil man dog ikke unde mig den store glæde og lettelse, som det har været selv at sige fra efter en meget stor og begivenhedsmættet karriere på landsholdet?

Det har jeg virkelig fortsat meget svært ved at forstå. Hvorfor vil man bare ikke acceptere, at jeg ikke længere har lysten intakt, og at jeg af den grund er og bliver definitivt forhenværende for landsholdet?

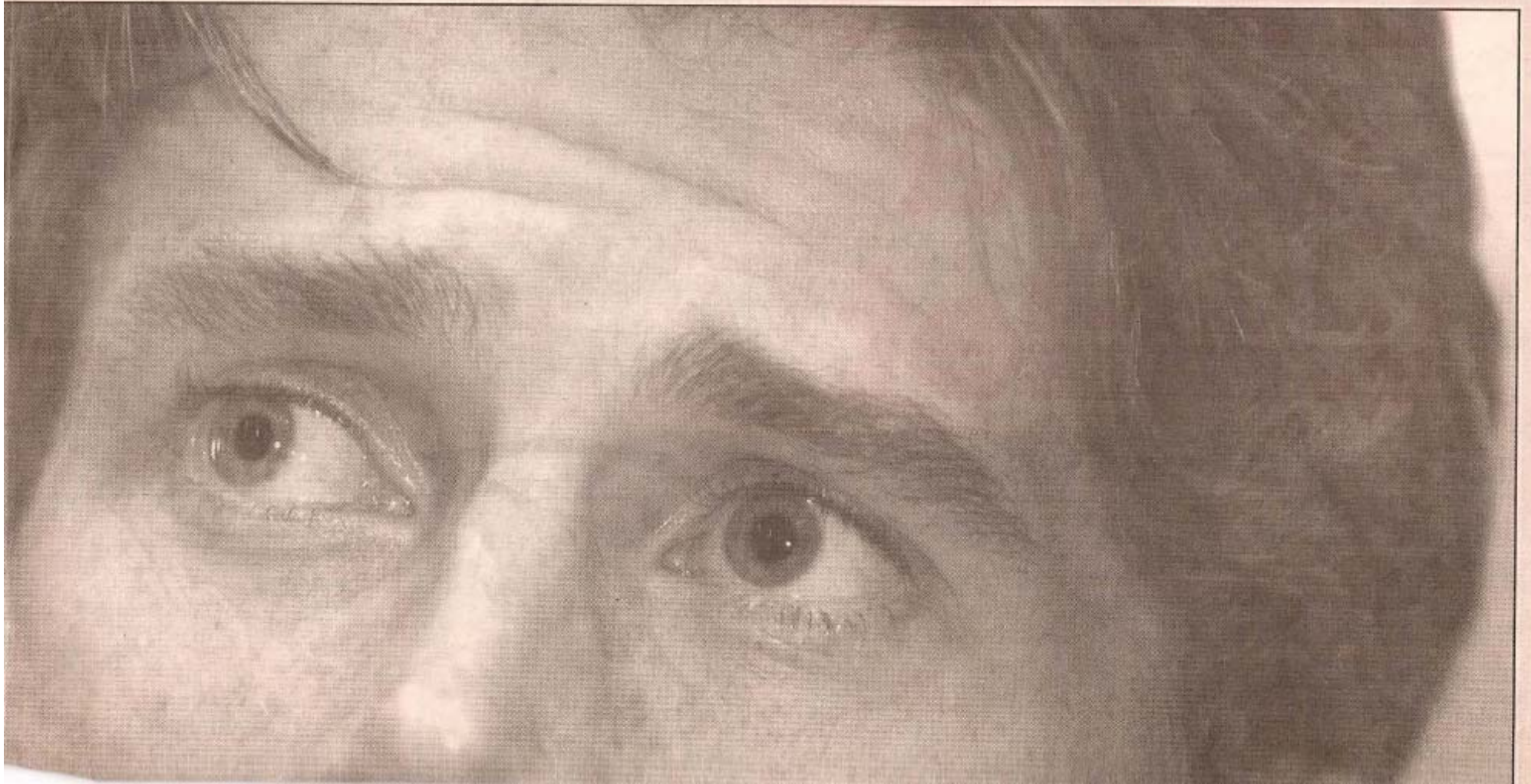
Herregud, jeg er jo ikke *uvenner* med landsholdet, men har blot trukket mig tilbage i god ro og orden. Det har man det måske med at glemme.«

I sit hollandske genrejsningsseksl lever Brian Laudrup i dag mere end nogensinde i sin lange karriere i ro og ubemærketheden, så han trods sin ubestridte stjernestatus kan færdes selv mellem Amsterdams turistkanaler.

»Forleden sad min kone og jeg sammen med Jesper Grønkjær og hans pige på en restaurant, hvor vi blev gjort opmærksomme på, at der sad en meget berømt, hollandsk kunstmaler ved et af nabobordene.

På et tidspunkt væltede det pludselig ind med folk, der alle styrede

vel kostede dyrt

PÅ TOPPEN IGEN: Efter et par korte mellemspill i Chelsea og FC København har Brian Laudrup fundet fodboldlykken i Ajax Amsterdam.

Fotos: Peter Smulders

målrettet hen mod kunstnerens bord for at få en autograf. Ingen skænkede på noget tidspunkt Jesper og jeg en tanke. Det havde jeg det utrolig godt med.

Det er jo præcis den anonymitet og frihed, som jeg nyder i denne sene fase af min professionelle karriere, og som jeg ikke formåede at få hjemme i Danmark.»

Første forsøg mislykkes, hvordan vil din næste hjemkomst til Danmark forme sig?

»Forhåbentlig præcis ligesom min

storebror Michaels. Han kunne vende hjem uden det store hysteri, fordi folk vidste, at hans aktive karriere var slut.

Jeg har lært en hel del af Michael, også selv om han fortsat formår at overraske sin lillebror. Det er ikke mere end tre-fire måneder siden, at han bedyrede over for mig, at et job som assistenttræner for landsholdet ikke lige var ham.

At han alligevel nu er blevet det, bekræfter mig bare i, at man aldrig skal sige aldrig – heller

ikke som fodboldspiller. Det skal jeg i hvert fald nok være mig for at gøre selv.

Det at man har været en fremragende spiller, er naturligvis ingen som helst garanti for, at man også bliver det som træner.

Men i Michaels tilfælde vil jeg nu nok mene, at han med det rigtige, rolige afsæt ved siden af Morten Olsen uvægerlig vil have alle odds for at blive det.»

Sabbatår

Denne november-dag på TransFerium ligger den civile fremtid stadig tilpas fjernt fra Brian Laudrup til, at han tør skyde på dens udseende.

Alligevel vil han for første gang ikke længere udelukke, at der også for ham kunne komme til at stå fodbold på skemaet efter »lukketid».

»Jeg kommer jo næppe til at tilhøre den kategori af hjemvendte spillere, der ikke har samlet penge nok sammen, og som derfor kommer hjem til et 9-17 job med risiko for at lide mental nedtur.

Selv kunne jeg sagtens forestille mig, at jeg ligesom Michael vil tage mig et sabbatår for at få hovedet til at falde på plads. Ja, jeg vil endda kalde det sandsynligt, at jeg gør det.

Fodboldspillet er jo den eneste rigtige uddannelse, som de fleste af os har efter så mange år i udlandet.

Det eneste trænerjob, der lige nu og her kunne drage mig, er at finde i en klubs drenge- eller ungdomsafdeling. Men i stille stunder kan jeg da også tænke mig selv ind i en eller anden ikke-engelsk manager-rolle.

Nogen erfaring ved skrivebordet har man jo trods alt samlet sig sammen, når man efterhånden i 13 år har aftalt og skrevet kontrakter.»

Eller du kunne skrive bogen om Brian Laudrup. Fodboldbøger er åbne i tiden?

»Jeg har fået ikke så få henvendelser om at gøre det, men jeg mener, at man skal gøre op med sig selv, hvad det er, man egentlig vil fortælle.

«Hvorfor vil man ikke bare acceptere, at jeg ikke længere har lysten intakt, og at jeg af den grund er og bliver definitivt forhenværende for landsholdet?»

De gammeldags fodboldbøger er out. Folk i dag gider ikke læse om, hvor en Brian Laudrup scorede det tredje mål i en eller anden ligakamp i Skotland eller Holland.

Hvis du først skriver, fanger bordet. Du skal dels være utrolig ærlig, dels også finde nogle kontroversielle hjørner i din karriere, der kan sætte lidt rav i den og sælge bogen.

Oplevelser har jeg da masser af, men om de nogensinde når ud i bogform – det tvivler jeg på. Om ganske få år er navnet Brian Laudrup jo selv gået i glemmebogen.»

Steen Uno

I HOLLAND